

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚA — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR : PETRE BORS

APARE ODATĂ PE
SĂPTĂMÂNĂ

PROPRIETAR : I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an 30 Lei
Pe 6 luni 16 »
Pe 3 luni 8 »

Studentii plătesc pe jumătate
Pentru străinătate se adaugă portul

Pentru inserții și reclame a se adresa la administrație

REPRODUȚIA INTERZISĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCUREȘCI

91,— Cheiul Dămboviței —91.

Vis-à-vis de Palatul Justiției

Un număr vechi 2 Lei

Cine primește două numere consecutive din acest ziar se consideră ca abonat.

CĂTRE ONOR. CITITORI

Anunțăm că în tot timpul vacanționei până la 1 Septembrie ziarul nostru va apare, ca și în anii trecuți, regulat la două săptămâni, Duminică. Așa dar, numărul viitor al *Curierului Judiciar* va apare la 11 August a. c.

S U M A R

Jurisprudența română :

Înalta Curte de Casație și Justiție, s. I : *Niculae P. Panu, Eufrosina Roșculeț, Dr. V. Roșculeț, Constantin Papadopol Calimach și C. G. Vernescu, cu Emanoil și Louise Lemotheux.*

Curtea de Apel din București, s. III : *Dumitru Stanciu cu Anica V. Stanciu.*

Curtea de Apel din Iași, s. II : *Nicu Catargiu cu Eugenia Ghica și Cati Rășcanu.*

Curtea de Apel din Galați, s. I : *Ministerul Dcmenilor cu C. State și Dimitrie State.*

Idem s. II : *D. Climis fils cu Laly M. Vacas.*

Bibliografie.

JURISPRUDENȚA ROMANA

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, SECȚIA I

Audiența de la 11 Iunie 1896

Președenția d-lui Gr. LAHOVARI, Președinte

Niculae P. Panu, Eufrosina Roșculeț, Dr. V. Roșculeț, Constantin Papadopol Calimach și C. G. Vernescu cu Emanoil și Louise Lemotheux

Căsătorie.—Căsătorie între creștini și necreștini, între ortodoxi și eterodoxi. — Dacă asemenea căsătorii erau impiedicate de canoane și de codul Calimach. — Dacă o asemenea impiedicare era dirimantă sau numai prohibitivă.

Canonul 72 al sinodului ecumenic al 6-lea din Trulla din Constantinopole din anul 692, și art. 91 din codul Calimach.

Impiedicarea căsătoriei între creștini și necreștini, între pravoslavnic și cei de altă dogmă, prescrisă de canonul 72 al sinodului ecumenic al VI din anul 692 și de art. 91 din codul Calimach, nu era o impiedicare dirimantă ci numai prohibitivă, astfel că o asemenea căsătorie odată contractată nu se putea anula,

Decisiunea No. 233/96. Respins în urma unei divergențe, recursurile făcute de o parte de Nicolae P. Panu, Eufrosina Roșculeț, Dr. V. Roșculeț și Constantin Papadopol Calimach și de alta parte de Constantin G. Vernescu, în calitate de cesionar al drepturilor lui Aristide Papadopol Calimach și lui N. Panu, în contra decisiunii Curții de apel din Iași, secția I, cu No. 118/95, data în proces cu Matilda Lemotheux și Theodor Lemoteux, tutorele minorilor Louise și Emanuel Lemotheux.

S'a citit raportul făcut în cauză de d. consilier I. Duca.

S'a ascultat : d-nii avocații M. D. Corné, M. D. Sipsomo, K. Popovici-Costi, C. G. Arion, C. G. Disescu, P. Grădișteanu și D. Gianni în dezvoltarea motivelor de casare, precum și d-nii avocați M. E. Schina, V. Lascar și Titu Maiorescu în combateri.

S'a ascultat d-l procuror general G. Filitti în concludență.

Curtea deliberând,

Având în vedere motivele III, II, I, V, IV, VI și VII invocate de Eufrosina Roșculeț, C. Papadopol Calimach și N. P. Panu,

„III. Curtea face o greșită aplicațiune, în specia noastră, a canonului 72 al Sinodului ecumenic al VI-lea invocând dispozițiunea din acest canon, relativă la căsătoriile dintre 2 necreștini, din care unul în urma săvârșirii căsătorii, trece la ortodoxie, pe când în cazul nostru e vorba de o căsătorie ce s'a încheiat între o pravoslavnică și un catolic, și violează același canon care în asemenea cas prescrie că căsătoria e nelegiuită și să nimicește.

„II. Căsătoria fiind un contract prevăzut și reglementat de legea civilă, cu impedimentele lui, cu condițiunile lui de validitate în formă și în fond, cu efectele lui civile relative la soți, la părinți, la fi și la averile lor, ori-care instanță ar fi competentă a se pronunța asupra căsătoriei și efectelor ei civile, nu poate judeca

de cât după legile civile, felul jurisdicțiunii care judecă nu schimbă natura afacerii ce se judecă nici legile care'i sunt relative.

„In toate casurile, legea Calimach, fiind posterioară canoanelor ecumenice, le abrogă în toate dispozițiunile lor, cari sunt contrarie prescripțiunile lor, speciale din codul civil relativ la căsătorie.

I. „Esces de putere, violarea regulilor de competență între diferitele jurisdicțiuni; neținând seamă de Istoria Statului și a bisericeii române, și nedeosebindu-se în căsătorie îndoitul caracter de contract civil și de sacrament, Curtea de apel a călcat și legea civilă și canoanele bisericesti, precum și principiul de drept public al separațiunii puterii laice de cea bisericască, principii proclamat atât de instituțiile politicești cât și de însăși întemeietorul bisericeii creștine.

„Curtea recunoscând, exclusiv bisericeii, dreptul de a se pronunța asupra validității sau nulității unei căsătorii nu numai din punctul de vedere a sacramentului, dar și al contractului civil, și al efectelor sale pământesci, și declarând chiar în ipotesa când s'ar recunoaște și trib. civile jurisdicțiunea asupra căsătoriilor că tribunalele sunt datoare a judeca după canoane iar nu după legile civile, Curtea suprimă de fapt și autoritățile politicești și legile civile, și recunoaște bisericeii, în stat, o situațiune preponderantă până la exclusivism, situațiune pe care, la nici o epocă a istoriei noastre, biserica nici n'a avut'o nici măcar n'a râvnit'o.

V. «Curtea comite un exces de putere când declară că prohibițiunea căsătoriilor mixte e de ordine publică și totuși conchide la validitatea căsătoriei încheiată cu disprețul acestei prohibițiuni, dacă ținem seamă de strinsa legătură ce există între naționalitatea și religiunea ortodoxă la români, dacă nu uităm că în codul, Calimach art. 45 și în regulamentul organic al Moldovei anexa X pagina 361, aliniatul al 4-lea, religiunea ortodoxă era o instituțiune sine qua non a dobândirii orî căror drepturi, trebuie să recunoascem cu atât mai mult interesul de ordine publică, care interzicea, căsătoriile cu cei de altă dogmă».

IV. «Curtea violează tot sistemul codului Calimach, ast-fel cum rezultă din articolele 91, 215, 1618, 119, 227, 698, 912, 948, 786 lit. B. să se noteze că legislația Calimach, în specia noastră nu e în contradicere cu canoanele care compuneau dreptul bisericesc în vigoare la acea epocă, când s'a contractat căsătoria, și nici când s'a dechis succesiunea Luțichi Bedmar».

VI. «Esces de putere și omisiune esențială: Curtea dând legislației din Moldova o altă interpretare de cât acea dată prin legea interpretativă din sfatul extraordinar prin ofisul Domnesc No. 72 din 1850 (Colecția Pastia, partea II, pagina 889 No. 238). Comite un exces de putere și tot odată omite a se pronunța asupra acestei legi interpretative al art. 91 și 948 și în fața căreia Curtea nu mai era în drept a da o altă interpretare tuturor legilor relative la cazul nostru, cu toate

că noi am invocat această lege interpretativă, Curtea omite a se pronunța asupra acestui mijloc, prin urmare comite o omisiune esențială și violează citata lege.»

VII. «Curtea violează art. 948 cod. Calimach care declară pe copiii născuți din împreunări neertate și nelegiuite că sunt nevrednici a moșteni pe părinții lor, Codul Calimach nu se ocupă de loc dacă acea împreunare poate sau nu să constituie o căsătorie din punct de vedere religios, nici nu subordonează nevrednicia copilului de a moșteni, unei prealabile constatări a neexistenței căsătoriei, este destul să se constate că copilul s'a născut dintr'o asemenea împreunare, pentru ca el să fie declarat nevrednic de moștenirea aceasta chiar de s'ar admite că acea împreunare, din punctul de vedere bisericesc ar putea totuși să constituie o căsătorie.

Având în vedere și motivele invocate de d-l C. G. Vernescu.

IV. «Nemotivare, Curtea de apel pune în principii că după canoane nulitatea căsătoriei Luțichi Paladi cu marchisul de Bedmar fiind relativă arhiereul avea dreptul de apreciere să declare căsătoria contractată între ortodoxă și eretic este valabilă, și cu toate acestea Curtea judecând în locul arhiereului, decide că căsătoria dintre Luțica Paladi și marchisul de Bedmar este valabilă fără să arate cari sunt motivele pe care se întemeiază respingerea nulității invocată de moștenirii defunctei Luțica Paladi.

I. «Curtea de apel a violat art. 91, 109, 948 și 786 cod. Calimach, după care căsătoria între Luțica Paladi ortodoxă și marchisul de Bedmar, catolic, este isbită de nulitate absolută, și că copilul Rodrig eșit din această căsătorie este incapabil de a moșteni pe părinții săi fie abintestat fie ca legatar, așa că legatul ce'i-a lăsat mama sa este isbit de nulitate.

Curtea de fond cade într'o flagrantă contradicțiune constatând ea însăși că căsătoria între Luțica Paladi și marchisul de Bedmar este isbită de o nulitate de ordine publică și cu toate acestea judecând că această nulitate este relativă, ceea-ce este contrariu principiilor în materie de nulități, după care orî-ce nulitate de ordine publică este prin ea însăși o nulitate absolută.

II. «Instanța de fond face o greșită aplicare și interpretare a dreptului canonic în vigoare la epoca face-reii căsătoriei din care a eșit copilul Rodrig, a cărui legitimitate și capacitate de a dobândi legatul lăsat de mama sa, le contestăm.

III. «Esces de putere, violarea art. 109, 114 și 115 cod. Calimach, Curtea de apel judecând că, după codul Calimach, nulitatea căsătoriei Luțichi Paladi cu marchisul de Bedmar trebuia să fie pronunțată de archereii și constatând o contradicțiune între dispozițiunile codului Calimach și canoane relativ la nulitatea căsătoriei dintre ortodoxi și catolici, decide că în asemenea situațiune, dreptul canonic trebuie să prevaleze dacă admitem ca ipotesă că ar fi o contrarietate între codul

Calimach și dreptul canonic, soluțiunea dată de Curte este inexactă, căci art. 114 c. Calimach, recunoaște arhiepiscopului competența de a judeca, pe care i-o dă și canoanele bisericești iar nu dreptul de a nesocoti principiile puse de cod. Calimach, care trebuie să prevaleze asupra dreptului canonic, atât pentru cuvântul că autoritățile eclesiastice nu pot nesocoti regulile de ordine publică recunoscute, consacrate de legile civile, cât și din cauză că cod. Calimach, fiind mai recent, regulile sale relative la această materie a abrogat dispozițiile contrarii din dreptul canonic, așa că instanțele judecătorești chemate a judeca sub legea actuală nulitățile căsătoriei și toate cestiunile de stare civilă sunt datorate să aplice codul Calimach în cestiunea care face obiectul acestui proces».

Având în vedere că recurenții de astă-zî cereau la prima instanță în anul 1892 că căsătoria Lițichi Paladi, ortodoxă, contractată în anul 1842 cu marchisul de Bedmar, catolic, să fie declarată nulă, că fiul Rodrig, născut în 1843, din această căsătorie, să fie declarat de fiu nelegiuit și incapabil de a moșteni averea mamei sale și că această avere să se atribue rudelor colaterale a răposatei Lițichi;

Având în vedere că faptele care înconjoară acest proces sunt următoarele: la 1812 se celebrează căsătoria Lițichei Paladi, văduvă, ortodoxă, cu marchizul de Bedmar, catolic, la 1843 se naște un copil botezat în ritul catolic, sub numele de Rodrig d'Acuna Bedmar, la 1860 Lițica Bedmar moare, lăsând legatar universal pe fiul său Rodrig dându-i moșiile Baia, Horodinceni și Tâmpescii, iar fiicei sale Pulheria, născută din prima căsătorie lăsându-i ca legat particular moșia Valea-Seacă cu sarcina de a plăti câte 2000 galbeni verilor ei primar copiilor Eufrosinei Papadopol Calimach, și mai lăsând un alt legat particular soțului său marchisul de Bedmar, la 1863 Rodrig moare și toată averea se stăpânesce de tatăl său. La 1883 marchisul Bedmar moare lăsând această avere din Moldova d-nei Montofar secundei sale soții, la 1891 d-na Montofar moare, lăsând prin testament usufructul întregii averi d-nei Matilda Lemoteux, iar nuda proprietate copiilor ei minori, intimaii de astă-zi;

Având în vedere că împedările la alcătuirea căsătoriei sunt sau dirimante sau prohibitive (impedimenta matrimonii dirimentia et impedientia), că cele dirimante sunt acelea care nu numai împiedică căsătoria de a se săvârși, dar odată căsătoria săvârșită o anulează și o desleagă, pe când împedările prohibitive sunt acelea, care opresc numai căsătoriile de a se contracta, dar odată ce ele au fost contractate nu le anulează;

Având în vedere că însoțirea între creștini și necreștini era oprită după canonul 72 al sinodului Ecumenic al VI.

Acest canon zicea: «Cine se va însura cu eretic, aceea nunță adevărată nu e, iar de vor voi să locuiască unul credincios și altul eretic, atunci de vor vrea să fie. La care canon s'a adăugat următorul tâlc: «Nu se cade

pravoslavnicului să se împreune cu femeea eretică, sa-ii iară de se vor afla nici car'i oameni să fie necredincioși și se vor fi împreunat nunței preleage, de aceea unul dintr'inșii va fi venit la credință, iar cel-l'alt se va fi ținut încă sub rătăcirea, și iară într'alt chip atunci de va vrea credinciosul să șează cu cea necredincioasă să nu se despartă, după cum dice Dumnezeucul Apostol ca să sfințească bărbatul necredincios de muerea credincioasă, și muerea necredincioasă de bărbatul credincios»;

Având în vedere că după acest canon această împedare la alcătuirea căsătoriei nu era dirimantă ci numai prohibitivă;

Având în vedere că acest sinod ecumenic al VI-a ținut în Trulla din Constantinopol la anul 692 face parte din acele sinoade care sunt temelii religiei noastre ortodoxe;

Având în vedere că dispensele pentru contractarea căsătoriei încă de pe timpurile primitive ale bisericii noastre ortodoxe se acorda-ă de către episcop și mai în urmă, pe timpul condicii Calimach de către dicasteriele duhovnicești;

Având în vedere că căsătoria acestor soți heterodoxi săvârșită în biserica ortodoxă rusească din Paris, nefiind declarată nulă de autoritățile bisericești ortodoxe, de pe vremuri tot timpul cât acești soți heterodoxi au trăit, ea a fost recunoscută prin urmare de legiuită, copilul Rodrig a fost considerat ca legiuit și astfel densusul a putut moșteni averea mamei sale în anul 1860;

Având în vedere că mai în urmă asupra acestor căsătorii mixte, condica Calimach, din 1817 prescria în art. 91 că nu este slobod a se face alcătuirea căsătoriei între creștini și între necreștini, precum nici între pravoslavnic și între cei de altă dogmă, în art. 698 că cei cu nelegiure însoții se scot cu totul după legi din dritul moștenirei, -- în art. 948 că copii născuți din alte împreunări nelegiuite se depărtează de moștenirea părinților lor ca niște nevrednici de ea, în art. 786, că cel nevrednic de moștenire este nevrednic și de legatură, că tot asupra căsătoriilor mixte ofisul Domnesc, sub No. 72/1850 porunceă ca locurile competente pe viitorime să fie cu cea mai mare luare aminte a nu autorisa sau a cunoaște căsătoriile mixte a pământenilor, ori unde ele s'ar fi săvârșit ca unele ce după cum s'au zis nu sunt îngăduite de așezământul țerei;

Având în vedere, că a interpreta și a înțelege legiuirea Calimach din 1817, precum și ofisul Domnesc din 1850 în atare mod, că aceste legiuiri au vroit să transforme deosebirea de credință și de dogmă a însoțitorilor (impedimentum disparitatis cultus), care până atunci era numai o împedare prohibitivă, s'o transforme de aci înainte într'o împedare dirimantă, ar fi o eroare capitală, fiind că, atât legiuirea Calimach din 1817 cât și ofisul Domnesc din 1850 n'aveau competența întru aceasta și nici au avut vre-o dată intențiunea să schimbe canoanele sinoadelor pe care este întemeiată legea noastră creștinească;

Având în vedere că Curtea apelativă din Iași declarând căsătoria Lutichi Paladi, ortodoxă, cu marchisul Bedmar catolic de legiuită, bine a interpretat canoanele și legile civile relative la această materie.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI, SECȚIA III

Audiența de la 12 Februarie 1896

Președenția d-lui G. N. BAGDAT, Președinte

Dumitru Stanciu cu Anica V. Stanciu

Deciziunea civilă No. 37/96

Pământ rural.—Dacă se pot înstrăina fie prin testament, fie prin act între vii, și la cine.—Dacă un sătean poate lăsa pământul său rural soției sale prin testament. Care este dreptul văduvei săteanului după legea rurală.

Pământurile date sătenilor de legea rurală, nu pot fi înstrăinate nici prin testament, nici prin acte între vii, de cât către comună sau vre un alt sătean.

Ast-fel un sătean nu poate lăsa prin testament soției sale pământul ce i s'a dat de legea rurală, intru cât văduvele sătenilor nu au drept după legea rurală de cât la loc de casă și de grădină.

S'au ascultat: D-l Teodosie Săulescu avocatul apelantului Dumitru Stanciu în dezvoltarea motivelor de apel și d-l I. Demetriad avocatul intimatului Anica V. Stanciu în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra apelului făcut de Dumitru Stanciu în contra sentinței trib. Buzău cu No. 482/93 prin care i se respinge acțiunea intentată de el și de Bița Constantin Călin în privința Aniciei V. Stanciu;

Având în vedere că prin acțiunea introductivă reclamantului, cer a se declara nul testamentul defunctului Vasile Stanciu prin care lasă soției sale Anica V. Stanciu toată averea sa și în consecință a fi obligată numita a le lăsa în deplină proprietate și posesiune averea imobilă a defunctului, compusă din opt pogoane pământ rural împreună cu construcțiunile aflate pe dânsul;

Având în vedere că din desbaterile urmate, din concluziunile părților și din actele prezentate în instanță, rezultă că defunctul Vasile Stanciu, sătean, în proprietate cu opt pogoane prin legea rurală din 1864, lasă soției sale Anica V. Stanciu, în lipsă de copii, toată averea sa prin testamentul autentificat de tribunalul Buzău sub No. 672/94;

Considerând că conform art. 7 din legea rurală, pământurile rurale nu pot fi înstrăinate nici prin testament nici prin acte între vii, de cât către comună, sau vre un alt sătean;

Considerând că art. 1 din legea din 1879 pentru menținerea și executarea art. 7 din legea rurală, statornicește că învoirea dată sătenilor de a cumpăra pământuri rurale, se mărginește numai în favoarea cultivatorului sătean care nefiind clăcaș în anul 1864, nu au avut asemenea pământuri și este limitată la întinderea de pământ, recunoscută unui fost clăcaș;

Considerând că din spiritul citatelor articole precum și din desbaterile urmate cu ocazia votării legii din 1879 de corpurile legiuitoare, rezultă că intențiunea legiuitorului a fost ca pământurile rurale să nu poată fi dobândite de cât de săteni care le cultivă ei înșiși;

Considerând prin urmare că pământurile rurale nu pot fi dobândite de cât numai de săteni care ar fi avut drept de înproprietărire în anul 1864, și numai în limitele întinderii de pământ la care ar fi avut drept la acea epocă;

Considerând că art. 4 din legea rurală din 1864 nu dă drept văduvelor fără copii de cât la locuri de casă și grădini;

Considerând că art. 1 din legea din 1879 declară nul orice act făcut în contra prohibițiilor citate mai sus;

Considerând că nu se poate sustine că văduvele au aceleași drepturi ca și sătenii, de oare ce faptul că locuiesc în sate și că au fost căsătorite cu săteni nu le poate da însușirile cerute de lege pentru a dobândi pământuri rurale mai întinse de cât locuri de case și grădini, adică de a cultiva prin sine acele pământuri și de a fi avut dreptul la o asemenea înproprietărire la 1864;

Considerând că, în specie, Anica V. Stanciu n'a putut dobândi, prin testamentul soțului său, mai mult de cât întinderea de pământ de care legea îi dă drept, adică locul de casă și grădină, și că restul pământului rural rămas pe urma defunctului urmează a reveni mostenitorilor săi naturali, în specie apelantului Dumitru Stanciu;

Considerând că ast-fel fiind, apelul lui Dumitru Stanciu urmează a fi admis și hotărîrea trib. de prima instanță reformată.

Pentru aceste motive, redactate de d-l consilier V. Bossy, Curtea, admite apelul.

(ss) G. N. Bagdat, Sc. Popescu, D. Giuvăru, V. Bossy.

CURTEA DE APEL DIN IAȘI, SECȚIA II

Audiența de la 11 Martie 1896

Președenția d-lui I. I. VRÂNCEANU, Președinte

Nicu Catargiu cu Eugenia Ghica și Cati Rășcanu

Deciziunea civilă No. 50/96

Mandat.—Cum se poate dovedi mandatul dat pentru daraveri ce trec peste suma de una sută cinci-deci lei.

Mandat.—Apel.—Opozițiune.—Ratificare.— În ce termen se poate ratifica de parte apelului său opozițiunea făcută pentru ea de o altă persoană ce nu avea mandat.

1) *Contractul de mandat, ca și toate convențiunile prevăzute de lege, când sunt date pentru daraveri ce trec peste suma de una sută cinci-deci lei, nu se poate proba de cât în scris, și aceasta fără distincțiune între mandatele relative la faptele și cele relative la drepturi.*

2) *Ratificarea apelului său opozițiunii de către parte când au fost făcute de altă persoană, de un avocat de exemplu, fără mandat, nu se poate face de cât în intrul termenului de apel sau opozițiune.*

S'a ascultat: D-nul A. Bădărău avocatul intimatului Cati Rășcanu în dezvoltarea incidentului pentru neadmisibilitatea apelului și d-nul Sculy Logothetides avocatul apelantului N. Catargiu în combateri.

Curtea deliberând,

Având în vedere opozițiunea făcută de d. Nicu Catargiu în contra deciziunii acestei Curți No. 132 din 20 Septembrie 1895 prin care i se respinge ca nesusținut apelul interjectat de numitul asupra sentinței tribunalelului Iași, secția I, No. 142 din 15 Mai 1895;

Având în vedere că mai înainte de a se discuta fondul procesului intimata d-na Eugenia Ghica, cere în mod prealabil de a se declara nule atât opozițiunea cât și apelul pentru motivul că nu emană de la d. Nicu Catargiu ne fiind sub-scrise de d-sa;

Având în vedere că din declarațiunile făcute de apelante înaintea Curței în ședința de la 13 Decembrie 1895 rezultă că într'adevăr nici petițiunea de apel nici petițiunea de opozițiune nu sunt sub-scrise de d-sa ci de avocatul Petru Sion pe care apelantele l'ar fi autorizat de a sub-scrie în locul său;

Având în vedere că intimata contestă că s'ar fi dat avocatului Sion de către d. Catargiu vre-un mandat de al sub-scrie în petițiunile de apel și de opozițiune iar apelantele au căutat a dovedi cu martori că a existat mandat;

Considerând că contractul de mandat, ca și toate convențiunile în genere nu se pot dovedi cu martori de oât în condițiunile prevăzute de lege, pentru o sumă mai mare de 150 lei, că în specie apelul poartă asupra unei sentințe care condamnă pe apelante să plătească d-nei Ghica o sumă de șapte mii două sute lei cu procentele lor și deci mandatul de a sub-scrie pe apelante și a cere Curței prin petițiunile de apel și de opozițiune reformarea acelei sentințe referindu-se la o cerere în judecată pentru o sumă mai mare de 150 lei, trebuiesc a fi dovediți conform art. 1191 c. civ. prin scrisuri;

Considerând că distincțiunea ce voește a face apelantele cu privire la probă, între mandatele relative la fapte și cele relative la drepturi nu se întemeiază pe lege, căci art. 1532 c. civ. definind într'un mod general mandatul ca o imputernicire dată unei persoane de a face ceva pe seama unei alte persoane și textele ulterioare, regulând după această singură definițiune, natura și condițiunile contractului de mandat, nu permite această distincțiune; că chiar dacă o distincțiune între faptele simple și faptele juridice s'ar putea face în ce privește proba, totuși însărcinarea dată cui-va și primită de a face și sub-scrie un act judecătoresc nu poate fi considerat de cât ca un fapt juridic, ca o legătură de drept între două persoane;

Considerând că admiterea de către legiuitorul nostru a mandatului tacit nu poate justifica, precum se susține de apelante, o derogatiune ce ar fi voit a face la regulile generale stabilite în materie de probațiune a convențiilor, fie chiar în această specie de mandat căci mai întâiu o atare intențiune nu rezultă din nici un text apoi art. 1533 c. civ. care prevede mandatul și expres și tacit nu se referă de cât în modul cum se manifestă voința, consimțimentul persoanei care dă însărcinarea, iar nula dovada acelei voințe care rămâne

prin urmare aceeași pentru toate speciile de mandat; că afară de aceasta apelantele nici poate susține că a dat un mandat tacit, căci însuși declară că a imputernicit anume pe avocatul Sion, de a sub-scrie în numele său și ast fel ea constituit un mandat expres;

Considerând că chiar dacă s'ar putea deduce din art. 1533 c. civ. precum pretinde apelantele, o derogatiune la principiile generale în materie de probațiune, ceia ce pentru rașiunile mai sus expuse este neadmisibil totuși din depunerile martorilor ascultați înaintea Curții nu se stabilește alegațiunea apelantului că în ziua de 28 Iulie când s'a sub-scris și prezentat petițiunea de apel era bolnav și în imposibilitate de a sub-scrie și că a dat autorizațiune avocatului Sion de al iscăli, căci pe de o parte martorii de și arată că d. Catargiu era bolnav în luna Iulie, nu precizează însă nici dacă d-sa era în imposibilitate de a sub-scrie, nici data când l'ar fi auzit autorizând pe avocatul Sion de al iscăli, că afară de aceasta din certificatele prezentate de intimată a comisariului de poliție de la gara Iași și al șefului jandarmilor punctului frontierei rusești din Ungheni rezultă că d. Catargiu a plecat în ziua de 20 Iulie în Rusia, de unde s'a întors la 14 August 1895 ceia ce dovedește că în ziua de 28 Iulie n'a putut fi vădit de martori în Iași pentru a se ști dacă în acea zi era sau nu într'un caz de forță majoră adică în imposibilitate de a sub-scrie, că prin urmare nici din acest punct de vedere susținerile apelantului în această privință nu sunt întemeiate;

Având în vedere obiecțiunea apelantului că s'ar fi însușit în urmă apelul în audiența Curței din 13 Decembrie 1895 nu este asemenea întemeiată căci această ratificare sau însușire precum o numește apelantele trebuia făcută în lăuntru termenului de apel iar nu tocmai la judecarea opozițiunei, în apel, adică cu mult după trecerea termenului de apel;

Având în vedere întâmpinarea ce o face apelantele că procedura noastră n'a preseris sub pedeapsă de nulitate că cererea în judecată să fie sub-scrisă de petiționar și că o asemenea cerere nu poate fi declarată de nulă după art. 735 pr. civ.;

Considerând că în specie nu este a se discuta validitatea sau regularitatea cererei de apel și de opozițiune prin care s'a sesizat Curtea în procesul dintre d. N. Catargiu și d-na Eugenia Ghica, ci dacă un asemenea apel sau opozițiune există, căci întru cât aceste acte nu emană de la d. Catargiu nefiind nici scrise nici sub-scrise de d-sa și întru cât nu s'a dovediți mandatul ce s'ar fi dat unei alte persoane de a forma și sub-scrie apelul și opozițiunea, ele nu pot fi considerate de cât ca neexistente și deci nu e vorba de un act de procedură făcut în contra dispozițiunilor legii, ci dacă instanța a putut fi sesizată printr'o cerere care nu emană de la persoana a căruui nume se vede figurând în ea, ceia ce este neadmisibil, că prin urmare nici acest mijloc nu este întemeiat;

Având în vedere și cererea intimată de a i se a-corda cheltueli de judecată, și apreciind valoarea la una guță lei,

Pentru aceste motive, admite incidentul ridicat de intimată și respinge atât opoziția precum și apelul făcut de Nicu Catargiu ca neexistente.

(ss) M. Grigoriu, E. Donici, D. Profiriu

Opiniune

Considerând că după art. 326 și 154 din proc. civ. atât apelul cât și opozițiunea se formează prin petițiune adresate președintelui instanței respective, că petițiunea pentru ca să fie regulat făcută trebuie să coprindă enunțiațiunile prevăzute în art. 69 din proc. civ. că însă din aceste enunțiațiuni, numai lipsa numelui a pronumelui și nearătarea obiectului cererei atrage nulitatea petițiunii (ult. al. art. 69);

Că în specie atât cererea de apel cât și cea de opozițiune a d-lui Nicu Catargiu conține toate condițiunile prevădute în menționatul art. 69 comb. cu 326 și 154 și sunt introduse și înregistrate la Curte în termenele prevădute de lege;

Considerând că d. Nicu Catargiu atât astăzi cum și la termenele anterioare a declarat că, 'și însușește aceste acte ca manifestare a voinței sale de a ataca, atât sentința tribunalului, cât și decizia Curții pronunțată în absența sa, că de și iscăliturile sale din aceste acte nu sunt scrise cu mâna sa proprie ci de către d. Sion cu scirea și invoirea sa totuși această împrejurare nu e de natură a atrage nulitatea menționatele acte de oare-ce textele care determină cum să se facă petițiunile nu prevăd formalitatea iscăliturii manu-proprie ca condițiune sine-quo-non a validității lor, ci din contră cer numai ca numele, pronumele, domiciliul părților litigante să fie indicate cu precisiune, ceia ce în specie s'a făcut;

Că dacă legiuitorul ar fi înțeles a considera iscălitura ca o condițiune constitutivă a petițiunii ar fi reglementat numai de cât și forma în care cei ce nu știu carte, orî nu pot scrie trebuie să și facă cererea lor;

Că însă o atare reglementare nu există în legea de procedură iar practica de toată ziua consfințește ca valide toate cererile făcute pentru petiționar de către alte persoane și chiar și pe acele subscrise prin punerea degetului;

Considerând apoi că din desbateri și din depunerile martorilor ascultați înaintea Curței se dovedește pe deplin că cauza pentru care Nicu Catargiu n'a subscris cu mâna sa proprie ci a rugat pe d. Sion al subscrî este că în acel moment se afla bolnav, în imposibilitate fizică de a scrie; că deci era împiedicat de o cauză de forță majoră, că în asemenea situațiune Nicu Catargiu nu era ținut a face vre-o ratificare în vre-un termen dat de oare ce lucrarea lui Sion ne fiind de cât executarea unui fapt material și util N. Catargiu era în drept să și-l apropieze orî când chiar și în ziua înfățișării, de oare-ce numai faptele juridice orî convențiunile se ra-

tifică în termenele prevădute de lege iar faptele materiale se însușește sau se respinge pur și simplu;

Pentru aceste motive sunt de părere ca atât cererea de apel cât și cea de opozițiune fiind făcute conform legii, incidentul de nulitate este nefondat și deci trebuie a se respinge,

(ss) I. I. Vrânceanu.

CURTEA DE APEL DIN GALAȚI, SECȚIA I

Audiența de la 1 Martie 1896

Președenția d-lui G. C. ȘI Ș M A N, Prim-Președinte

Ministerul Domeniilor cu C. State și Dimitrie State

Decisiunea civilă No. 29/96

Contestațiune. — Unde se adresează contestațiunile ce au de obiect anularea actelor de executare pe motiv că agentul judecătoresc n'a făcut executarea conform hotărîrii pusă în executare.

Sequestru judiciar. — Dacă este o măsură conservatoare. — Cări sunt efectele sequestrelui judiciar.

1) *Contestațiunea ce tinde nu măi la anularea actelor de executare pentru motiv că agentul judecătoresc n'a făcut executarea conform sentinței sale decisiunei pusă în executare, se adresează instanței prin care se face executarea.*

2) *Sequestrul judiciar fiind o măsură conservatoare, nu duce la alt-ceva de cât la rezultatul acela de a face ca înstrăinarea proprietății lucrului revendicat, să se facă imposibilă, și ca lucrul să fie conservat în interesul părților în litigiu, în starea în care se găsește în momentul când agentul judecătoresc aplică sequestrul.*

S'a ascultat: d. C. Plesnilă, avocatul apelantului Minister al Domeniilor în dezvoltarea motivelor de apel și d. V. G. Poenaru, avocatul intimaților C. State și Dimitrie State, în combateri.

Curtea deliberând,

Având în vedere apelul făcut de avocatul Statului de pe lângă această Curte, contra sentinței tribunalului Tutova No. 260/95;

Ascultând părțile în conclusiuni.

Având în vedere că acest proces are de obiect, contestațiunea făcută de Costache State la executarea jurnalului aceluși tribunal No. 1306/95, confirmat prin decisiunea acestei Curți No. 63/95, prin care s'a admis cererea Statului și s'a ordonat a se aplica sequestru judiciar asupra 70 fălci pădure deținute de C. State și revendicate de Stat ca făcând parte din moșia Statului Răchitoasa-Lendrești;

Având în vedere că, contestatorul Costache State și întemeiază contestațiunea sa pe motiv că tribunalul prin jurnalul No. 1306/95 confirmat și de această Curte prin decisiunea No. 63/95 a ordonat a se aplica sequestru pe 70 fălci pădure, pentru care i s'a intentat de Stat acțiunea de revendicare, însă portărelul care a executat jurnalul tribunalului, prin procesul-verbal de executare No. 35 din 27 Februarie 1895 aplică sequestru și pe averea mobilă care consistă din lemne

tăete aflate în pădure, asupra căreia averi nu s'a ordonat aplicarea sequestrului judiciar;

Având în vedere că, avocatul Statului în susținerea apelului său a invocat următoarele două motive: 1) Că jurnalul tribunalului menționat No. 1306/95 prin care s'a ordonat înființarea de sequestru judiciar, fiind confirmat de această Curte prin deciziunea No. 63/95 și prin contestațiunea făcută de C. State tinzându-se a se interpreta deciziunea Curței, în acest cas urma ca contestațiunea să fie adresată la Curte, iar nu la tribunal care nu poate avea competența de a interpreta deciziunile date de Curte și 2) că chiar dacă contestațiunea a fost bine adresată la tribunal, totuși această contestațiune urmează a fi respinsă ca nefondată pentru că Statul care intențase acțiunea în revandicare contra lui C. State pentru 70 fălci pădure pe care o începuse a o tăia, a cerut aplicarea sequestrului judiciar asupra pădurei înțelegând a se aplica această măsură conservatorie atât asupra pădurei aflate în picioare cât și asupra lemnelor tăiate și aflate în pădure;

Considerând că de și conform art. 400 din pr. civilă cererile, incidentele, opozițiunile și toate cele-lalte contestațiuni care s'ar ridica asupra execuțiunii silite sau între părți sau de către cei de al treilea intervenienți, urmează a se adresa la tribunal sau Curte, care a pronunțat hotărîrea executorie, însă, dispozițiunile acestui articol se aplică numai atunci când este vorba de a se interpreta hotărîrea ce se execută iar nu și în cazul când prin contestațiune se tinde numai la anularea actelor de executare, pentru motiv că agentul judecătoresc, n'a făcut executarea conform sentinței sau deciziunii pusă în executare în care cas contestațiunea se adresase instanței prin care se face execuțiunea;

Considerând că, în specie C. State prin contestațiunea ce a făcut nu tinde la interpretarea deciziunii acestei Curți care a confirmat jurnalul tribunalului Tutova No. 1306/95, această contestațiune tinde numai la anularea în parte, a executării făcute de portarul care a întins măsura conservatorie a sequestrului judiciar ordonat de justiție numai asupra averii imobiliare și asupra averii mobile, lemnele tăiate aflate în pădure, cerând scoaterea acestor lemne tăiate de sub sequestru;

Că așa fiind bine C. State a adresat contestațiunea sa la tribunalul prin care se face executarea și care are competența a o judeca;

Având în vedere că Statul prin adresele No. 62 și 63/95 pe de o parte a intentat proces contra lui C. State pentru revandicarea a 70 fălci pădure, iar pe de altă parte în baza art. 1632 c. civ., a cerut aplicarea de sequestru judiciar asupra acelor 70 fălci pădure pentru motiv că C. State stărpește prin tăiere pădurea revandicată;

Considerând că măsura conservatorie, pe care o vizează art. 1632 din cod. civil, nu duce la alt-ceva decât la rezultatul acela de a face ca înstrăinarea pro-

prietății lucrului revandicat, să se facă imposibilă, și că lucrul să fie conservat în interesul părților din litigiu în starea în care se găsește în momentul când agentul judecătoresc aplică sequestrul;

Că prin urmare, în momentul aplicării sequestrului judiciar, C. State a putut dispune ca proprietar și posesor de lucrul revandicat, și în acest cas tot la dispoziția lui trebuie să rămână și lucrurile care de și provin din imobilul revandicat dar au fost prefăcute în mobile;

Considerând că cu ocaziunea judecării cererii de sequestru judiciar făcută de Stat, avocatul Statului a cerut aplicarea sequestrului numai asupra celor 70 fălci pădure pentru care intentase acțiunea în revandicare contra lui C. State, adică asupra unui imobil, iar nu și asupra lemnelor tăete și aflate în pădure care prin tăiere deveniseră mobile și atât tribunalul cât și Curtea n'a avut în vedere de cât imobilul asupra căruia a și ordonat aplicarea sequestrului, neputându-se ocupa de lemnele tăete care deveniseră mobile prin tăiere și pentru care nu era intentat proces din partea Statului;

Că ceea-ce denotă și mai învederat că nici Statul n'a înțeles că sequestrul judiciar ce ceruse să fie aplicat și asupra lemnelor tăiete și aflate în pădure, este că Statul la 28 Noembrie 1895 a intentat o nouă acțiune în revandicarea lemnelor tăiete și aflate în cele 70 fălci pădure asupra cărora s'a încuviințat sequestrul judiciar, cerând în același timp ca până la judecarea acestui nou proces să se aplice sequestru judiciar și asupra acelor lemne tăiete, acțiune care a fost respinsă ca nesusținută prin sentința tribunalului Tutova No. 13/96;

Că prin urmare agentul judecătoresc rău a aplicat sequestrul și pe lemnele tăiete, ceea-ce face obiectul contestațiunii d-lui C. State;

Că dară urmează a se respinge apelul ca nefondat; Vădând și art. 140 și 146 din pr. civ.

Pentru aceste motive Curtea, respinge apelul.

(ss) G. C. Șișman, E. G. Economu, A. Abgarovici, I. Bălțeanu.

Opiniune

Având în vedere că C. State prin contestațiunea sa tinde a se declara că sequestrul asigurător nu s'a înțeles a se pune de cât pe pădurea în picioare, iar nu și pe lemnele tăiete și găsite într'ênsa, că nu a executat portărelul, ceea-ce evident constituie o adevărată interpretare a dispozițiunii hotărîrei ce se execută;

Considerând că prin interpretarea generalmente admisă asupra art. 400 din pr. civ., asemenea contestațiunii, relative la interpretarea dispozițiunii unei hotărîri, trebuie să fie dresată la instanța care a pronunțat hotărîrea executorie;

Că în specie, Curtea este cea instanță, de care ce prin deciziunea sa la No. 63/95, după ce discută pe larg dreptul Statului de a cere sequestru precum și oportunitatea lui respinge apelul lui C. State și confirmă jurnalul trib. Tutova No. 1306/95 prin care se admite sequestrul asupra pădurei fără nici o distincțiune;

Că prin urmare C. State prin contestațiunea sa pune în joc chestiunea de a se ști pe ce anume a înțeles Curtea a pune sequestru și ca atare acea contestațiune trebuia îndreptată la Curte iar nu la tribunal că astfel acest motiv invocat de Stat fiind fondat, fără a mai discuta pe cel-l'alt, apelul Statului cată a fi admis și a se reforma sentința tribunalului No. 260/95.

Pentru aceste motive sunt de părere a se admite apelul Statului.

(ss) Al. D. Dobriceanu

CURTEA DE APEL DIN GALAȚI, SECȚIA II

Audiența de la 18 Iunie 1896

Președenția d-lui E. G. ECONOMU, Președinte

D. Climis fiș cu Laly M. Vacas

Deciziunea comercială No. 26/96

Cambie.—Cambie subscrisă de un particular, nu de un comerciant, industriaș, plugar, vier, slugă sau lucrător cu mâna. Dacă trebuie să adauge «bun și aprobat».—Dacă lipsa acestei formalități atrage nulitatea cambiei.—Dacă se poate considera ca un început de dovadă în contra subscriitorului patându-se complectă cu proba cu martori și presupțiuni.

Când cambia este subsemnată privată și scrisă de un altul de cât debitorul, acesta, dacă nu este comerciant, industriaș, plugar, vier, slugă sau lucrător cu mâna, este dator să adauge la semnătura sa cuvintele «bun și aprobat», arătând în litere suma pentru care se obligă.

Lipsa acestei formalități nu atrage nulitatea cambiei, ci are de efect ca actul scris care o constată, instrumentul probatoriu, să nu constituie o probă complectă a convențiunei, dar fiind-că poartă semnătura părții, constituie un început de dovadă în contra ei, și se poate complectă prin martori și presupțiuni.

S'a ascultat: d-l V. Poenaru avocatul apelantului D. Climis fiș în espunerea motivelor de apel și d-l Const. G. Cociăș avocatul intimatului Laly M. Vacas în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra apelului făcut de firma D. Climis fiș în contra sentinței comerciale a trib. Covurlui, s. II, cu No. 46/96;

Având în vedere că prin această sentință s'a respins acțiunea intentată de firma apelantă în contra d-nei Laly M. Vacas pentru plata sumei de 27000 lei și procente în virtutea a 6 cambii, 3 din 12 Octombrie 1895 din care una în valoare de 5000 lei și două de câte 4000 lei, 2 din 29 August 1895 în valoare de câte 5000 lei și una din 2 Decembrie 1895 în valoare de 4000 lei toate iscălite de intimată solidară cu soțul ei M. Vacas;

Având în vedere că pârâta se opune la plata acestor poliți pe motiv 1) că nu sunt date de dânsa cu autorizația soțului, 2) că ea nu este comerciantă și cambiiile nu conține cuvintele bun și aprobat, pentru suma din cambii;

Considerând că după art. 275 c. com. când cambia este sub semnată privată și scrisă de un altul de cât debitorul acesta, dacă nu e comerciant, industriaș, plugar, vier, slugă sau lucrător cu mâna, e dator să

adauge la semnătura sa cuvintele «bun și aprobat» arătând în litere suma pentru care se obligă;

Considerând în drept că lipsa acestei formalități la acele pentru care ia se cere nu atrage nulitatea convențiunei ci are de efect numai ca actul scris care o constată, instrumentul probatoriu, să nu constituie o probă complectă a convențiunei, acest act însă fiind că poartă semnătura părții, constituie un început de dovadă în contra ei cari conf. art. 1197 c. civ. se poate complectă cu martori și după art. 1203, aceiași pr. unde sunt admiși martori se poate primi chiar și presupțiunile;

Considerând că Laly Vacas soția unui comerciant nu intra în categoria acelor prevăzute de art. 275 c. com. a căror cambii să fie valabili și fără a conține cuvintele «bun și aprobat» cu arătarea sumei pentru care se obligă și cambiiile nu sunt scrise de ea, că apelanții în complectarea dovezei ce se face prin simpla subscriere a cambiilor de către intimata a invocat presupțiunile ce rezultă din faptul iscălirei acestor cambii, din împrejurările cauzei și registrele comerciale ținute de apelant;

Considerând că registrele apelanților nu pot fi invocate ca dovadă în contra ei, presupțiunile ce rezultă din ele, din faptul iscăliturii cambiilor de către intimată și din împrejurările cauzei nu sunt de natură a complectă dovada asupra chestiunei dacă în momentul când intimata a sub-semnat aceste cambii avea cunoștința pentru ce anume sumă dânsa sub-scrie;

Considerând însă ca dacă acțiunea firmei Climis nu este complectă do edită prin cambiiile înfățișate această acțiune este cu totul lipsită de probe și în asemenea cas conf. art. 1219 și 1220 c. civ. judecata spre ași putea face convingerea este autorizată a da jurământ din oficiu uneia din părți în specie pârâtei;

Că acest jurământ prestându-se azi de către Laly Vacas, dânsa a declarat că în momentul când a sub-semnat aceste cambii nu avea cunoștința de sumele coprinse în ele. Că astfel fiind rămâne nedovedită obligația pretinsă de firma Climis în contra intimatului în virtutea acestor cambii, și deci din acest punct de vedere urmează a se respinge acțiunea și apelul acesteia firme.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge apelul.

(ss) E. G. Economu, P. Ionescu, M. Beștelei, G. Stoicăscu, Fr. Papp

BIBLIOGRAFIE

In editura ziarului Curierul Judiciar a d-părut:

Neua lege a judecătoriilor de pace, comunale și de ocol, tiparita în un format portativ și pe hârtie velina.

PREȚUL 40 BANI

De vânzare la administrația ziarului Curierul Judiciar, Cheiul Damboviței 91, la Tipografia I. S. Codreanu strada Carol No. 19, la toate grefele Tribunalurilor din țară și la librării.